

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia Catholica, Hoc Est Christianae Fidei, Qvam Ad
Salvtem Animarvm Aviti Avgvstae Domvs Saxonicae
Principes, Reges, & Imperatores coluerunt, Gloriosa
Confessio**

Cutsemius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1621

De Ottone II. Imperat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11884

obijt. & V Vilhelmus de matre quāuis captiua, tamē
nobili, & Slauonica, & ex Rege predicto genitus, vi-
ce eius ordinatur An Dominica incarnationis 954.

Summoperè cōmendatur ipsius morum sua-
uitas, prudentia animi, deniq; pietas. S. Adel-
bertū Rugorū Episcopū, pulsum à barbaro i-
sto populo in exiliū, nōnullis ex suis occisis,
quē Otto pater benignè excepit, hic W ilhel-
mus, eius filius, honorificè apud se fouit, & de-
tinuit; donec ei de Abbatia Burgēsi, quā non
diu post vacare cōtigit, prouiderit. Breuiter
his ipsū verbis describit V Vitikind. li. 3. circ.
finē: Eodem tēpore quo hæc intra Italiā gerebātur,

Summus Pontifex V Vilhelmus, vir sapiens, & pru-
dens pius, & cunctis affabilis, à patre sibi commen-
datum regebat Francorum Imperium Sunt, qui
referunt ipsum * Erphurdia cōdidisse. Obijt

anno 968. vt refert Lamb. d. 2. * Martij, cu-
piens auiam suam, sanctam Mathildem in-
firmantem pio affectu inuisere, quæ funus il-
lius anno sequēte, 14. eiusdē mensis subsequen-
ta est: quod his narrat verbis V Vitik. ibidē.

Hic cum audisset agrotare matrē Imperatoris, mi-
ra sanctitatis sceminā, nomine Mathildē, dūq; eius
expectat funus, pprio funere ipsius funus pcedit.

* El. Reusn.

in stirpe

Witik. &

Petrus Al-

binus in

Chron.

Misnicis.

* Dirm.

Chron. li.

2. circa

med.

DE OTTONE II. IMPERAT.

Ex secūda vxore Adelheide, Rudolphire-
gis Burgundię filia, natus est Ottoni filius
Otto, postea Imperator II. cognomento Ru-

fus,

fus, Septennis à patre Imperij confors assum-
 ptus, & sicut apud Lambertū legimus ad an.
 967. deducente eum Romā prædicto V Vil-
 helmo fratre, à Iohanne Papa XIII. coronā
 Cæsaris exornatus: prima militiæ tyrociniā
 viuentē patre magna cum laude fecit aduer-
 sus Saracenos, & Græcos ob violatos Lega-
 tos. Patre defuncto solus imperans, *Hericum*,
 Henrici Rixosi filium, *Bauariæ Ducem*, pa-
 truelem suum, turbas excitantem, prouincia
 *Ludolphi *expulit*, * *Ottomig³ Duci Boariam commendauit*,
 filio, patri (sunt verba Lamb. ad an. 976.) Danos rebel-
 Brunonis, les rursus iugo subdidit. Lothariū verò, Frā-
 qui postea corū Regem, qui graui ipsum iniuriā offen-
 Papa fuit, derat, inuadens Lotharingiam, & occupans
 nomine Regium Aquisgrani palaciū, vbi tribus die-
 Gregor. V. bus sedit, repente profligauit, & *festinato*, vt
 Lamb. habet ad an. 978. *um exercitu insecutus*
est Lutharium vsque in Sigonem fluum, & vsque
ad S. Dionysij cœnobium, eumq³ non apprehendit,
quia fugiendo euasit. Reuersus est tamē, & Ot-
 tonem terga vertentem vicissim insecutus;
 vbi Otto cum suis non absq; miraculosa ope
 ad preces S. VVolfgangi, Episcopi Ratisbo-
 nensis, præeuntis, flumen quod præter morē
 subitō inundauerat, saluus transiuit, quam
 historiam his verbis describit vetus author
 apud Baron. ad annum 978. *Cum Otto Secun-*
dus Imperator ob illam ipsi iniuriam, Franciam
Hostili animo, & manu ingressus Lutetiam vsque
 perue-

peruenisset : in reditu ad fluiuum quendam peruenere, cuius aqua intuerant, ita ut multi illic mergerentur. Vbi autem Beatus Antistes cum suis eo peruenit, tum presentis periculo commotus suspexit in cælum, & tum sibi, tum suis bene precatus, atque benedicens, iussit suos inunctanter transire flumen. Sed illis adhuc cunctantibus, & Francis interim à tergo acriter instantibus : ille primus in nomine Domini (quod semper in eius versabatur ore) fluiuum ingressus, suos animauit. Nec quisquam eorum vllum expertus est periculum. Tunc verò omnes id admirantes præ gaudio in Dei laudes eruperunt. Contra verò, eos qui Ottonem insequabantur apud flumen miserè perijsse tradit Aimoinus lib. 5. c. 44. Ita ut hæc historia perquam similis videatur deductioni populi Israelitici per mare rubrum. Exod. 14. quam exultans toties in psalmis suis decantat Rex Dauid ps. 104. 105. 134. 135.

Catholica huius Ottonis pietas etiam inde patet, quod præclara solitus sit impertire Ecclesijs priuilegia. Diploma monasterio S. Vincentij ad fontes Vulturini posito concessum, sic incipit: *Si Ecclesiarum Dei curam habere studuerimus, procul dubio imperium nostrum stabile erit, insuper & vitam æternam promereri credimus &c.*

Sed quæ in fine vitæ Ottonem fortuna oppressit aduersa, & ob quam causam immissa, non inutiliter hic ad exemplum posterorum

rum.

*aliàs Gis-
lerus.

*natus An-
no 1028.

rum commemorabitur. Contigit Anno 981. ut notat Lambertus, mori S. Adelbertum, primum Magdeburgensem Archiepiscopum, cui tunc ex promotione Ottonis, successit * Hifillarius, Episcopus Mersburgensis, destructo sequente anno Mersburgensi Episcopatu, quem pater Otto I. S. Laurentio in victoriæ laudem, & gratiarum actionem erexerat: bonis verò illius omnibus ad Magdeburgensem Ecclesiam transportatis. Et qua authoritate id à filio factum? propria, profana, nulla. Ex qua causa? ex nimio amore, & studio dicti Hifillarij. Quid hinc euenit Ottoni II? Calamitosus vitæ exitus. Etenim eodem anno 982. rursus contra Saracenos, & Græcos maximo cum exercitu proficiscitur. *In quo bello, ait Sigebertus, omnes Romanorum copie vsque ad interneccionem penè deletæ sunt. Imperator natando nitens euadere, à nautis ignorantibus eum, capitur. Et vt * Marianus, eius propè temporis scriptor, ait: Otto Imperator apud Calabriam occiso à Græcis exercitu eius de nauis exiliens natando aufugit. Et Leo Ostiensis; In eo, inquit, prælio Landulphus, princeps Capuanus, cum fratre Arnulpho, & alijs plurimis corruit. Insuper verò Lambertus: In quo prælio occisus est Henricus Augustensis Ecclesie Episcopus, cum plurimis alijs Episcopis: In quo etiam prælio Idus Iulij occisi sunt milites fortissimi, Hi scilicet:*

licet: Vdo, Geberhardus, Guntherus, Bertholdus cum alijs multis, & Otto Dux, atque VVernber Abbas Fuldensis. Ipse Imperator vitâ Comite vix euasit. Benè dicit VIX. quia Romam rediens mœrore consectus, exspirauit 7. idus Decemb. Anno seq. 983. ætatis 30. Imperij sui 10. additis 7. mensibus & d. 1. Sepultus in atrio Ecclesiæ B. Petri Apostoli.

In qua clade Otto sanctum Laurentium, grauissimum Vindicem passus est, & Vltorem destructæ Cathedræ Mersburgensis: quam cladem cuidam Episcopo in Visione nocturna antè ostensam, & Ottoni relata, refert qui isto tempore vixit Author, qui res gestas sancti Adelberti conscripsit, apud Surium tom. 2. d. 23. April. Visio autem talis fuit. Nocte intempesta, quando altus sopor solet occupare homines, vidit visum de quo agimus, Regem Otonem aureo solio sedentem, sub pedibus eius argenteum scabellum, Episcoporum & astantium procerum circa ipsum, prospexit seriem longam. Intrauit autem decora facie, instar ignis, Iuuenis, quem niuea vestis vestiuit, & purpurea stola in pectore cinxit. Nec stat, via vadit, argenteum scabellum sub pedibus Cesaris cum indignatione subtrahit, & auerso vultu ianuam petit. Quod agrè ferens, post illum cucurrit, tale somnum cernere qui meruit:

Quæso

Quæso inquit Domine mi, dedecus ne facias, suppèdaneum reddas quisquis es, qui tanta audes, obsecro, Regem coram populo ne confundas (hæc magna potentis Laurentij aurea persona erat, sicut illi Episcopo post agnoscere Deus concesserat) imò inquit, si meum dedecus non emendat, maiora faciam, subtracto scabello, ipso solio deponam. Huius visionis terrores, minasque exitiales cum cognouisset Rex puer facinus non correxit, siue amor hominis suavit, siue ira Dei ita iussit.

Otto igitur in tantis aduersis vt paulò antè habet idem author, illum circumfluentibus non respicit: quid contrarium ministerio æterni Imperatoris egerit, quid pro Laurentio peccauerit, non recognoscit: Episcopatum, quem pater in sacrum honorem pretiosissimo Martyri erexit, ambitione suorum in peccatum auctus destruxit, non faciens ordinem, quasi qui aquam in mare fundit, Episcopatum deiecit, vt plenum delicijs Archiepiscopatum ditaret. Tulit Episcopum optimo Laurentio, p̄sunt * Parthenopoli Archiprasulem nostro Mauritio Factum est contra ius in Ecclesia Dei, donec adueniens nouus Rex, & religiosissimus veterem errorem correxit. Post tres Ottones Henricus Christianissimus ecce venit, qui malefacta correxit.

* Magdeburgi.

Historia notatu omninò digna, vt huius Ottonis exemplo Principes, Reges, & Imperatores perpendant, quam periculose, & quanta cum iactura corporis, & rerum, animæque

mæque dispendio Ecclesiasticis se rebus immisceant etiam cum quid rectè, Deoque gratum facere se existimant. Non iste Otto ipsam religionem destruxit, non bona Ecclesiæ abstulit, sed ea illicitè, & inordinate vnius cum alia coniunxit. Quid fiet illis, qui Ecclesiæ & bona, & religionem simul auferunt? Caueant itaque, & exhorreant moderni Principes, Dei, sanctorumque eius incurrere iram, quæ si tardè venit, nec præueniente pænitiâ placatur, tandem pænæ grauitate compensatur.

Ne tamen hunc Ottonem omni in fine spoliemus laude Catholicæ religionis, & pietatis, ecce misericors Dominus indulget ei ab hac clade spacium pænitiæ in sequentem vsque annum, (quo etiam vt Sigebertus ait: *Theodoricus Metensium Episcopus obijt, & secundum prophetiam viri Dei, vix aliquis Principum, qui in bello Calabrico euasit, diu superuixit*) deditque Ottoni cor prouidum, & pænitens, quo & delicta per confessionem, & elemosynas piè expiauit, & Imperio de successore sollicitè prouidit. Etenim Ditmarus, qui hanc historiam præ cæteris diligentius consignauit, refert ad finem lib. 3. Ottonem post acceptam cladem Veronæ comitia celebrasse de eligendo, sibi que substituendo, filio Ottone III. Imperatore; quam patris voluntatem, & sententiam Benedictus Papa

VII. eodem anno comprobavit. Romæ autem paulò post Otto ægrotans, quid egerit, & qualiter se gesserit, dicat nobis idem Dithmarus, qui tunc vixit, quique quæ vidit, & audiuit, fideliter annotavit, ibidem. Imperator cum Romam veniret, relicta matre sua Venerabili in Papia ciuitate grauer infirmatus est, & vt extrema presensit adesse, omnem suimet pecuniam partes diuidit in quatuor, vnã Ecclesiis, secundam pauperibus, tertiam dilectæ suimet sorori Mathide, quæ Abbatiam in Quedilingeburg deuota Christo famula obtinuit, quartam suis tristibus donauit ministris, & militibus: Facta q̄ latialiter Cōfessione coram Apostolico, ceterisq̄ Coepiscopis, atq̄ Presbyteris, accepta ab eis optata remissione septimo Idus Decemb. ex hac luce subtractus est terra q̄ commendatus ad introitum Orientalis Paradisi domus S. Petri cunctis patet fidelibus, & imago Dominica honorabiliter formata venientes quosq̄ stans benedicit.

DE THEOPHANIA CONIVGE
OTTONIS II.

IMPERATRIX quoq; Theophane, Ottonis vidua, non fuit negligens in exsoluendo pietatis officio pro defuncto suo marito, de qua hæc vetus refert author, qui vitã scripsit S. Adelberti Episcopi Pragensis apud Sur. d. 23. April. tom. 2. *Græca Imperatrix Augusta. quæ*